

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 29 de maig del 2018.

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- Prèvia petició de citació del 28-07-2014, per escrit de data 23-09-2014, el Sr. R.G.B. va formular demanda en reclamació de quantitat i danys i perjudicis a tramitar pel procediment civil abreujat contra el Sr. A.P.S., titular de la joieria X, demanant la seva condemna a abonar-li la quantitat quedant per acreditar però estimada prop dels 10.000.-euros corresponent al valor del seu rellotge de marca **, amb els interessos legals corresponents, així com a la totalitat de les costes judicials, inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

En el mateix escrit va sol·licitar la suspensió de les actuacions fins a la resolució de la causa penal DI-072-4-2013.

II.- Per Aute del 03-10-2014, es va decidir suspendre *sine die* la tramitació del procediment fins al moment que s'informi la Batllia de la finalització del procediment DI-072-4-2013.

Per providència del 19-07-2016, es va decidir l'arxiu provisional sense perjudici de que qualsevol de les parts pugui instar la seva continuació una volta finalitzats els autes DI-072-4-2013, cosa que es va produir el 22-12-2016 quan el Sr. R.G.B. va presentar un escrit sol·licitant que es reprengui la causa.

III.- Per escrit del 31-01-2017, la representació processal del Sr. A.P.S. va contestar a la demanda sol·licitant la seva total desestimació i la imposició de les costes a la part agent.

Després de la pràctica de les proves, les parts van presentar els seus escrits de conclusions mantenint les seves pretensions amb la precisió que la part agent va quantificar en 11.705.-euros el perjudici del qual demana reparació.

IV.- Per Sentència de data 09-11-2017, l'Hble. Tribunal Unipersonal va decidir:

Primer.- Desestimar la demanda formulada pel Sr. R.G.B. i absoldre al Sr. A.P.S. de les pretensions que contra ell es formulaven.

Segon.- No efectuar especial imposició de costes processals.”.

V.- Contra aquesta resolució, ha interposat recurs d'apel·lació la representació lletrada del Sr. R.G.B. demanant la seva revocació íntegra en el sentit d'estimar la seva demanda i de condemnar al defenent a pagar-li l'import de 11.705.-euros més els interessos meritats i les costes judicials de les dues instàncies.

La representació processal del Sr. A.P.S. sol·licita la confirmació de la sentència recorreguda, amb imposició de les costes a l'adversa.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Vincent ANIÈRE.

FONAMENTS DE DRET

I.- Ha quedat acreditat que el 23-02-2012, el Sr. R.G.B. va portar un rellotge ** a la joieria Y d'ANDORRA LA VELLA per una revisió i se li va remetre el corresponent resguard.

El 15-02-2013, la Sra. C.R.B. es va desplaçar a la joieria on era coneguda com a esposa del Sr. R.G.B., i malgrat no disposar del resguard se li va remetre el rellotge després que hagi pagat el cost de la revisió i després d'haver-li fet firmat un document d'entrega i d'haver realitzat una fotocòpia del seu passaport.

El resguard indica que caduca al 6 mesos i no se sap perquè no és fins al mes de març del 2013, sia més d'un any després d'haver-lo deixat a la joieria, que el Sr. R.G.B. es va preocupar de recuperar el rellotge sobretot quan explica el Sr. A.P.S. que el rellotge era reparat des del 24-02-2012 i que se'n havia informat el Sr. R.G.B. En tot cas, és en aquest moment, al mes de març del 2013 que se li va dir que el rellotge s'havia remes a l'esposa i que el Sr. R.G.B. va informar el joier de què la Sra. C.R.B. i ell es trobaven en tràmits de separació.

A partir d'aquí, i en el marc del conflicte de separació entre els esposos, la Sra. C.R.B. va pretendre conservar el rellotge donat que el mateix l'hauria pagat la seva mare però que el Sr. R.G.B. no li tornava els diners com era previst, mentre que aquest darrer va sostenir ésser l'únic i legítim propietari per haver-lo comprat abans del matrimoni.

El tribunal ha considerat que, donat que el rellotge es troba en possessió de la Sra. C.R.B. i que pertocava dilucidar en el marc del corresponent procediment a qui pertany i el seu eventual retorn, no esqueia indemnitzar el demandant pel valor d'un bé que es troba en possessió d'un tercer existint la possibilitat de recuperar-lo.

II.- Contra tal conclusió s'alça la representació lletrada del Sr. R.G.B. ja que considera que les proves que obren en autes no han estat correctament interpretades pel Tribunal *a quo*.

Argumenta en resumit que els elements d'autes demostren que no es podrà recuperar el bé per causa d'haver estat aquest lliurat a la persona equivocada, la qual ha admès haver-lo sostret amb la finalitat de deduir-ne el valor en el marc de la causa civil ja en període d'execució ; que en el marc del procediment penal es pot comprovar com la Sra. C.R.B. va utilitzar el coneixement que tenien a la botiga joieria de la seva condició d'esposa per recollir el rellotge i que no el vol retornar per tal de que el seu valor fos descomptat del deute que el Sr. R.G.B. tenia envers la seva difunta mare; que es pot afirmar amb tota probabilitat que segurament el rellotge ja no estarà en possessió d'aquesta tercera persona.

Afegeix que el fet que el seu mandant es vegi privat del seu rellotge no deriva de cap tipus de plet de liquidació del règim matrimonial i no s'està discutint la propietat del rellotge, sinó que el seu perjudici ha estat causat per l'incompliment de l'obligació de custòdia ja que el defenent no va prendre totes les mesures que li corresponien com a depositari al moment de retornar-lo i per la seva manca de professionalitat així com per no efectuar les pertinents investigacions per saber si els dos esposos estaven en procés de separació i sense exigir el resguard; que la pròpia contrapart va intentar de recuperar el rellotge perquè entenia que era responsable de la situació; que aquests fets són més que suficients per tal de que el defenent sigui condemnat al pagament de l'import del rellotge atès que determinen la seva responsabilitat ja que la seva bona fe i el coneixement de les persones que passen per la seva botiga no l'eximeixen de la seva obligació de custòdia ni de reclamar el resguard o una autorització.

En fi, sosté que el perjudici que ha sofert el seu mandant en veure's privat del rellotge que afeccionava especialment i duia cada dia i que haurà d'adquirir del bell nou; que no comparteix el parer del perit de la pèrdua de valor per l'ús del rellotge ja que aquest tipus de rellotges normalment

augmenten de valor i que el fet que lliuressin el seu rellotge a una tercera persona, ha comportat que hagi tingut que esmerçar esforços, temps i diners en reclamar-lo.

Però aquests arguments no poden portar a la revocació de la sentència d'instància.

En efecte, l'acció exercitada en contra del joier és de responsabilitat contractual i apareix sense discussió que existeix entre les parts un contracte de dipòsit accessori que va néixer quan el Sr. R.G.B., deponent, va lliurar la possessió del rellotge al Sr. A.P.S., el qual com a dipositari tenia unes obligacions de guarda, custòdia i de restitució.

Ara bé, el que pretenia l'agent és fer reconèixer la responsabilitat del dipositari per pèrdua de la cosa ja que considera que mai se li retornarà el rellotge i que se'n haurà de comprar un altre igual, raó per la qual sol·licita la condemna del defenent a pagar-li l'import corresponent a un rellotge nou.

Tal acció de responsabilitat només pot prosperar si s'estableix el tríptic de la responsabilitat que són la falta (fins i tot llevíssima quan es tracta d'un dipòsit retribuït), el perjudici i un nexa de causalitat escaient entre els dos primers.

La part apel·lant insisteix sobre la falta i el nexa de causalitat, i sosté que les circumstàncies d'autes són més que suficients per tal de condemnar al defenent al pagament de l'import del rellotge. Però la qüestió no és aquesta, ja que el tribunal ja ha resolt considerant que el Sr. A.P.S. no havia complert degudament les seves obligacions de dipositari, sinó la del perjudici.

Al respecte, el recurrent afirma que ha patit un perjudici econòmic greu però sense explicar ni justificar quin.

En aquesta alçada invoca nous conceptes que són el fet d'estar privat del gaudiment d'aquest rellotge tan apreciat i el disgust i les molèsties importants que va patir pel fet de veure'l remes a la seva esposa i haver

d'intentat recuperar-lo, però no ho pot ja que sempre la seva demanda va ser la reparació de la pèrdua del rellotge.

Així les coses, no només és totalment correcta l'afirmació del tribunal Unipersonal que cap perjudici, a banda del valor del rellotge, ha estat acreditat per la part agent, sinó que no pot en aquesta alçada pretendre modificar les seves pretensions.

No existeix responsabilitat sense perjudici que reparar. I el perjudici indemnitzable ha de ser un perjudici actual, cert i no hipotètic o eventual.

En el present cas, pel que fa al perjudici del qual ha reclamat la reparació, és a dir la pèrdua del rellotge, el mateix no existeix.

Però, com bé ho diu el primer jutjador *“el Sr. A.P.S., com a dipositari, no ha produït la pèrdua ni la destrucció ni el menyscabament del bé dipositat...”*.

D'altra banda, s'ha de remarcar que en el marc de la causa penal seguida com a conseqüència de la denúncia interposada pel Sr. R.G.B. ressurc de l'Aute del Tribunal de Corts de data 14-10-2016 confirmant l'arxiu decretat pel batlle instructor que la Sra. C.R.B. ha manifestat que no tenia cap inconvenient a que el rellotge litigiós sigui atribuït al Sr. R.G.B. en el moment de procedir a la liquidació patrimonial successiva al procediment en curs i el Tribunal va motivar que *“dels fets exposats en l'escrit de querella i en el de recurs, que el recurrent qualifica d'estafa qualificada prevista a l'article 209.e) del Codi Penal, no n'apareix certament, com bé indica el Batlle instructor, que aquests siguin constitutius de cap il·lícit penal, sinó objecte de la causa civil de liquidació.”*.

No es discuteix que aquest procediment de separació i liquidació encara esta en curs. Així les coses, o bé se li atribueix el rellotge a la Sra. C.R.B. i havent-se entregat pel dipositari el be a la persona a qui ho havia de ser, el Sr. R.G.B. no podrà invocar la pèrdua del mateix.

O bé se li atribueix al Sr. R.G.B. i l'únic perjudici que quedarà serà el causat pel fet d'haver estat privat del rellotge durant un temps, però ja hem dit que no s'ha demanat per aquest concepte.

Per tot l'exposat s'ha de desestimar íntegrament el recurs i confirmar la sentència.

III.- La desestimació del recurs determina la condemna de la part recurrent a pagar les costes d'aquesta alçada.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs de la representació lletrada del Sr. R.G.B. contra la Sentència de l'Hble. Tribunal Unipersonal, secció civil, de data 09-11-2017, que confirmem íntegrament;

IMPOSAR al Sr. R.G.B. les costes judicials de segona instància, inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. Presidenta de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-